

INTERVISTË ME MEHDI SKENDERIN

Kumanovë | Data: 5 tetor, 2025

Kohëzgjatja: 42 minuta

Prezent:

Pjesa e parë

1. Mehdi Skenderi (I intervistuari)
2. Avdyl Mustafa (Intervistuesi)
3. Avdyl Andrić (Kamera)

Pjesa e dytë

1. Mehdi Skenderi (I intervistuari)
2. Avdyl Andrić (Intervistuesi)
3. Avdyl Mustafa (Kamera)

Simbolet e komenteve në transkriptë të komunikimi jo-verbal:

() - komunikim emocional

{ } - i intervistuari shpjegon me gjeste

Simbole të tjera në transkriptë:

[] - shtesë e tekstit për të lehtësuar kuptimin

Fusnotat janë shtesa editoriale që japin informacion mbi vendbanime, emra apo shprehje.

Pjesa e parë

Avdyl Mustafa: Mirë, Medo! Së pari, të falënderojmë për bashkëpunimin dhe për gatishmërinë për ta realizuar këtë intervistë me ne. Do të fillojmë me pyetjet bazë. Si quhesh? Na trego pak për familjen tënde. Dhe ku je rritur?

Mehdi Skenderi: Unë quhem Mehdi Skenderi. Shumë prej farefisit tim, që fillimisht e kanë pasur mbiemrin Skenderi, më vonë e kanë ndërruar dhe e kanë marrë Kurta. Pse? Sepse ka qenë një mbledhës taksash nga fshati ynë dhe, kur kanë ardhur regjistruesit për regjistrim, e kanë pyetur atë për familjet, dhe ai u ka thënë se janë “Kurta”, kështu që ashtu janë regjistruar. Por në dokumentet zyrtare, siç janë certifikatat e lindjes, del se në një fshat që quhet Hamidia kanë qenë dy shtëpi me mbiemrin Skenderović. Ato kanë qenë nga gjyshi im dhe gjyshi i tij. Pra, fillimisht ne kemi qenë Skenderović. Pastaj një familje është shpërngulur në një fshat që quhet Prilluzhë [në komunën e Vushtrrisë], dhe tani e përdorin mbiemrin Emini. Një familje tjetër ka ardhur në Plemetinë.

Ka qenë një plak që e ka këshilluar njëren familje të shpërngulej në Prilluzhë, sepse atje kishte shumë punë, ata ishin farkëtarë, rregullonin sopata, parmenda e gjëra të tjera. Kur ka ardhur babai im këtu, ne e kemi mbajtur mbiemrin Skenderi, por për shërbimin ushtarak unë jam regjistruar si Kurta, sepse ashtu kanë dalë dokumentet. Në shkollë kam qenë Skenderi. Më vonë i kam rregulluar të gjitha zyrtarisht, që të përputheshin me babain dhe gjyshin tim, pra jam kthyer përsëri në Skenderi. Ndërsa farefisi im nga Plemetina dhe Prilluzha sot e përdor mbiemrin Emini.

Sa i përket fëmijërisë sime, jam rritur në Plemetinë. Shkonim në shkollë, rrinim bashkë me serbë e shqiptarë, nuk kishte urrejtje mes nesh. Të gjithë shkonim mirë me njëri-tjetrin. Vizitonim shtëpitë e njëri-tjetrit (buzëqesh).

Avdyl Mustafa: Si ishte jeta për ty dhe familjen tënde para luftës?

Mehdi Skenderi: Para luftës, jeta për familjen time ka qenë shumë e mirë! Pse? Sepse kam punuar në Korporatën Energjetike të Kosovës [KEK], në Dobërsellë. Kam qenë operator i buldozerit dhe, pas punës, kam bërë edhe punë private në ndërtimtari. Kishim punë të mira dhe mundësi, nuk kishte probleme.

Avdyl Mustafa: Në punët e ndërtimtarisë, a ke punuar për familje serbe apo shqiptare?

Mehdi Skenderi: Për të gjithë. Kam punuar për serbë, romë dhe shqiptarë. Kushdo që kishte nevojë për mua. Bisedonim, merreshim vesh për punën dhe unë e kryeja.

Avdyl Mustafa: A ke punuar vetëm apo me dikë tjetër?

Mehdi Skenderi: Kam punuar me vëllezërit e mi, Idrizin, dhe ndonjëherë edhe me kushërinjtë e mi, Jasharin dhe Zeneljin. Ishim një grup, ndërtonim shtëpi në fshat ose kudo që kishte punë.

Avdyl Mustafa: Cili është kujtimi yt më i hershëm, diçka nga ditët e tua kur ke qenë i vogël?

Mehdi Skenderi: Nga rinia ime mbaj mend se jeta ka qenë shumë e mirë, jo vetëm për mua, por për të gjithë. Nuk ka pasur urrejtje mes njerëzve. Nëpër festa, si për shembull Sinodi i Shenjtë¹, romë, serbë dhe shqiptarë ishim të gjithë bashkë. Ka qenë një kohë shumë e mirë.

Avdyl Mustafa: E di që në brezin tuaj motoçikletat ishin në modë. A ngisje motoçikletë?

Mehdi Skenderi: Po, kam ngasur motoçikleta, por më vonë kam filluar të përdor edhe veturë.

Avdyl Mustafa: Cila ka qenë vetura jote e parë?

Mehdi Skenderi: Vetura ime e parë ka qenë një Škoda, pastaj kam blerë një Zastava. Me atë Zastavë u kam ndihmuar shumë njerëzve, për shkuarje në spital, raste urgjente... ditë e natë. Kam qenë gjithmonë në dispozicion për të tjerët.

Avdyl Mustafa: Për cilën periudhë kohore bëhet fjalë?

Mehdi Skenderi: Rreth viteve 1977-1980.

Avdyl Mustafa: Kur e ke marrë patentën e shoferit?

Mehdi Skenderi: E kam marrë në Prishtinë, ndoshta në vitin 1986 ose edhe më herët. Para kësaj ka qenë Ismeti, i ndjeri, që na voziste. Ai kishte patentë ushtarake dhe ishte romi i parë në Plemetinë që e kishte një të tillë. Më pas e mora edhe unë patentën dhe vazhdova t'u ndihmoja njerëzve. Kur dikujt i duheshin para, ia jepja. Disa m'i kthenin, disa jo, por s'ka problem. I fal (emocional). Të ndjerët qofshin të qetë.

Avdyl Mustafa: Cilat festa apo tradita kanë qenë të rëndësishme për familjen tuaj?

Mehdi Skenderi: Festonim Ederlezin², patjetër! Shkonim dhe merrnim degë shelig për ta zbukuruar shtëpinë, vendosnim degë te porta dhe në mëngjes laheshim me to. Pastaj thernim dele dhe i piqnim.

Avdyl Mustafa: Sa dele?

¹ Sinodi i Shenjtë ishte një festë fetare e Kishës Ortodokse Serbe, e shënuar tradicionalisht si ditë feste familjare dhe komunitare.

² Ederlezi (Herdeljez) është një festë që lidhet me bashkimin e emrave të dy profetëve myslimanë, Hizri dhe Iljazi, të cilët, sipas besimit, takoheshin çdo 5 maj (Dita e Shën Gjergjit) për të shënuar fundin e dimrit. Kjo është një festë e rëndësishme në mbarë Ballkanin për komunitete të ndryshme.

Mehdi Skenderi: Varej nga gjendja financiare e familjes. Zakonisht kisha tre ose katër dele, plus kontribute nga të afërmit dhe fqinjët.

Avdyl Mustafa: Po pijet?

Mehdi Skenderi: Kishte shumë pije, por unë personalisht nuk kam qenë adhurues. Të tjerët pinin birrë, raki e të tjera.

Avdyl Mustafa: Çfarë roli kishte muzika rome?

Mehdi Skenderi: Muzika rome ishte gjithçka! Muzikën gjithmonë e kam dashur. Kur u martova në vitin 1995, në kulmin e inflacionit, bëra një dasmë shumë të madhe. Madje doja edhe helikopter, por nuk munda ta siguroja! (qesh)

Avdyl Mustafa: Kam dëgjuar që ka qenë një nga dasmat më të mëdha në rajonin e Prishtinës.

Mehdi Skenderi: Po, ka qenë. Kam përgatitur dy qe dhe pesë dele. Kishim gjithçka: peshk, mish në skarë, pije. Madje kam sjellë edhe një orkestër frymore nga Vranjska Banja në Serbi, 10 muzikantë! Ua kam dhënë 100 marka gjermane paraprakisht, me ndihmën e kushëririt tim Jasharit, i ndjeri. Muzikën e kam dashur shumë. Kam punuar, kam kursyer dhe e kam bërë ashtu siç duhet.

Avdyl Mustafa: Cili është kujtimi yt më i paharrueshëm?

Mehdi Skenderi: Pa dyshim, dasma ime (qesh, tregon nga televizioni ku shfaqet dasma).

Avdyl Mustafa: Si ju ka ndikuar lufta ty, familjen tënde dhe komunitetin tuaj?

Mehdi Skenderi: Lufta na goditi shumë rëndë. Kushërinjtë e mi, rreth 60 persona, u larguan nga Pomazatini dhe u strehuan në shtëpinë time. Ishim afër aeroportit të Sllatinës dhe NATO bombardonte. Jeta ishte shumë e vështirë. Pas luftës, shumë prej nesh u sëmurën, unë, gruaja ime. Shumë kanë vdekur nga kanceri, diabeti, të gjitha pasoja të luftës.

Avdyl Mustafa: A ju ndihmoi dikush gjatë luftës?

Mehdi Skenderi: Po. Paul Polansky, një shkrimtar amerikan. Ai ndihmonte nga një kamp në Krushevc, afër Obiliqit. Sillte miell, dru, ushqim, gjithçka. Ne nuk mund të dilnim as nga shtëpitë. Paul i sillte të gjitha (emocional). Lavdia e tij qoftë e përjetshme.

Avdyl Mustafa: Si e ndihmonin fqinjët njëri-tjetrin?

Mehdi Skenderi: Më herët ndihmonim shumë njëri-tjetrin. Tani? Jo edhe aq. Lufta solli urrejtje edhe mes familjeve rome.

Avdyl Mustafa: Si ndryshoi jeta jote pas luftës?

Mehdi Skenderi: Jeta u përkeqësua. Nuk i kam bërë keq askujt, por u sëmura, ndoshta nga frika. Kur i sheh njerëzit e tu duke u larguar dhe nuk mund t'i ndihmosh, të thyen {merr frymë thellë}.

Avdyl Mustafa: Po romët që kanë mbetur, a kanë mundur të lëviznin lirshëm?

Mehdi Skenderi: Kur filluan të ktheheshin njerëzit, Paul Polansky solli edhe një amerikan tjetër, Scott-in, për t'u mësuar anglisht të rinjve romë. Ai hapi një qendër në shtëpinë e Mirko Jakovljević-it. Shumë të rinj patën sukses falë asaj. Më vonë erdhi edhe Rand Engel. Unë ua kam dhënë me qira dhomat rreth 15 vullnetarëve ndërkombëtarë, nga Franca, Polonia, SHBA-ja dhe Zelanda e Re. Isha i vetmi që mund t'i strehoja. Më pas Rand-i më punësoi që t'i vozisja vullnetarët dhe të rinjtë romë në kurset e anglishtes në Graçanicë dhe Prishtinë.

Avdyl Mustafa: Rreth viteve 2002–2003, a mund të shkoje sërish në tregjet e hapura në Prishtinë?

Mehdi Skenderi: Po, por në fillim vetëm unë. Një vullnetare, Svetlana nga Bullgaria, më çoi në një pompë benzine. Punëtorët aty i thanë asaj: "Ai është në rregull, mund të vijë kur të dojë." Por të tjerët? Nuk kishte garanci. Unë nuk kisha bërë asgjë keq, prandaj nuk më ndodhi gjë. Pas kësaj, edhe romët e tjerë filluan të dilnin përsëri.

Avdyl Mustafa: Si ishte situata me shkollën dhe punën pas luftës?

Mehdi Skenderi: Donin ta mbyllnin shkollën tonë, anglezët. Por romët dhe serbët u bashkuan dhe e mbajtën hapur. Para luftës, të gjithë punonin, romë, serbë, shqiptarë, boshnjakë, ashkali. Pas luftës? Punë merrnin vetëm shqiptarët. Romët dhe serbët mbetën jashtë, sidomos në KEK, në ish-Dobërsellë. Për ne nuk kishte punë.

Avdyl Mustafa: Çfarë këshille do t'u jepje të rinjve romë?

Mehdi Skenderi: Respektojeni dhe duajeni njëri-tjetrin. Pa urrejtje. Vizitoni njëri-tjetrin. Respektojeni familjen. Dhe mbi të gjitha, përfundojeni shkollën! Ajo vjen para gjithçkaje {tregon përsëri nga televizori, ku shfaqen pamje nga dasma}.

Avdyl Mustafa: Një pyetje e fundit: cila është shpresa jote për të ardhmen?

Mehdi Skenderi: I lutem Zotit për shëndet të mirë. Kaq. Nuk mund të punoj më si dikur, por të rinjtë kanë nevojë për punë. Edhe me shkollë, të rinjtë tanë romë nuk gjejnë punë, sepse secili punëson njerëzit e vet.

Avdyl Mustafa: Faleminderit për intervistën. Nëse gjejmë fotografi nga dasma, do t'i përfshijmë në video dhe do të ta dërgojmë një version paraprak.

Mehdi Skenderi: S'ka problem. Faleminderit që erdhët dhe që vendosët ta bëni intervistën. Ndoshta kam thënë ndonjë gjë të mirë, ndoshta ndonjë të keqe, pjesët e këqija mund t'i fshini (buzëqesh).

Pjesa e dytë

Avdyl Andrić: A kishte edhe serbë të pranishëm në dasmën tuaj?

Mehdi Skenderi: Po, patjetër.

Avdyl Andrić: Cilët serbë erdhën?

Mehdi Skenderi: Kishte njerëz si Toza, Gojko... kishte edhe shumë të tjerë, por tani nuk më kujtohen të gjithë emrat.

Avdyl Andrić: A morën pjesë ndonjë nga kolegët e tu të punës?

Mehdi Skenderi: Jo, nuk erdhën.

Avdyl Andrić: Por i kishe ftuar, apo jo?

Mehdi Skenderi: Jo, nuk i kam ftuar. Sepse i kisha ndërruar disa herë vendet e punës, nuk kisha si t'i ftoja. Por fqinji im, Novica Spasić, ishte i pranishëm.

Avdyl Andrić: A mendon se jeta ka ndryshuar për romët dhe jo-romët pas luftës? A është e njëjtë apo ndryshe?

Mehdi Skenderi: Para luftës, romët nuk merreshin me lëndë sekondare si sot. Sot, shumë romë mbledhin hekurishte dhe shumica varen nga ndihma sociale e shtetit. Kur duhet të paguajnë rrymën ose ujin, dhe nëse një fëmijë sëmuret, ajo ndihmë mujore prej 100–150 eurosh nuk mjafton. Pra, jo, jeta pas luftës nuk është e mirë.

Avdyl Andrić: A ishte njësoj para luftës?

Mehdi Skenderi: Jo, para luftës ishte më mirë. Kishte ndihmë për fëmijë, ndihmë sociale dhe, më e rëndësishmja, kishte punë. Romët nuk kishin nevojë të mbledhnin lëndë sekondare apo të lypnin. Shumë pak romë lypnin atëherë. Sot, shumë lypin vetëm për të mbijetuar.

Avdyl Andrić: Pse mendon se romët sot nuk kanë punë?

Mehdi Skenderi: Nuk janë vetëm romët, as serbët nuk kanë punë. Pse romët nuk marrin punë? Nuk e di. A është sepse nuk duan të punojnë, apo sepse askush nuk i punëson? Edhe kur duan të punojnë, punëdhënësit parapëlqejnë të punësojnë njerëzit e vet. Kjo është e vërteta.

Avdyl Andrić: Cili ishte ndryshimi më i madh në jetën e romëve para dhe pas luftës?

Mehdi Skenderi: Para luftës, romët ishin më të shëndetshëm, më të lumtur, kishin mundësi. Nuk kishte nevojë për ndihmë shtetërore. Nëse doje të punoje, kishte punë. Sot? Nuk ka siguri, nuk ka vende pune të qëndrueshme. Punojnë në bujqësi, në mbledhje specash apo domatesh, por është punë sezonale dhe nuk mjafton. Punët shtetërore do të ishin më të mirat, me sigurim shëndetësor. Sot, nëse sëmuresh, duhet të paguash. Edhe një recetë kushton 20-30 euro. Më parë kjo nuk ndodhte, gjithçka mbulohej.

Avdyl Andrić: Më herët folëm për traditat, si festat. Si kanë qenë ato?

Mehdi Skenderi: Para luftës, asnjë shtëpi rome nuk e linte pa e festuar Ederlezin. Të gjithë blinin nga tre ose katër dele për festë. Një herë kam blerë gjashtëdhjetë dele nga Malisheva. Disa i mbajta për vete, disa i dhurova, disa i shita dhe atyre që nuk m'i kthyen paratë ua fala. Por sot, shumë romë kanë ndaluar së festuari. Disa thonë se nuk është më “festa jonë”.

Sipas mendimit tim, Ederlezi është shumë i rëndësishëm. Ai shënon fillimin e pranverës. Dikur njerëzit nuk kishin ngrohje, shkonin në mal për të mbledhur dru që t'i ngrohnin fëmijët. Sot njerëzit i kanë të gjitha, por prapë disa zgjedhin të mos e festojnë. Ndoshta nuk u pëlqen më mishi. {ngre supet}

Avdyl Andrić: A mendon se kjo është arsyeja e vetme pse njerëzit nuk festojnë? Apo ka edhe diçka tjetër?

Mehdi Skenderi: Ndoshta sepse shumë tani e praktikojnë Islamin. Për mua është në rregull. Por askush nuk duhet t'i gjykojë të tjerët pse e festojnë ose pse nuk e festojnë Ederlezin. Sa më përket mua, unë vazhdoj ta festoj.

Avdyl Andrić: A janë romët më pak fetarë nëse festojnë Ederlezin? Apo mund të jesh mysliman dhe ta festosh?

Mehdi Skenderi: Po, sigurisht që mund të jesh mysliman dhe ta festosh. Thjesht feston pranverën, lulet, jetën. Është zgjedhje personale.

Avdyl Andrić: Ti përmende që je ndërtimtar. Me çfarë janë marrë babai dhe gjyshi yt?

Mehdi Skenderi: Gjyshi im ka qenë berber. Ua priste flokët njerëzve falas. Shqiptarëve, serbëve, romëve, të gjithë ishin të mirëpritur. Kishte makinë prerëse me dorë dhe briskë. Të tjerë në familjen time kanë qenë farkëtarë, punonin me sopata dhe parmenda. Por me kalimin e kohës, mbiemri i familjes ndryshoi. Një njeri me emrin Zeka njëherë pyeti: “Kush banon këtu?” Dikush i tha: “Kurta.” Dhe kështu e regjistruan të gjithë familjen si Kurta, edhe pse njëri quhej Kurta Vesë. Prej aty nisi ngatërresa.

Avdyl Andrić: A ka ende dikush në familjen tuaj që punon si farkëtar?

Mehdi Skenderi: Jo. Disa familje nga Prilluzha kanë punuar dikur, edhe familja Osmani në Plemetinë. Ndoshta edhe Gjepi me babanë e tij kanë qenë farkëtarë, por sot askush nuk e ushtron më atë zanat.

Avdyl Andrić: Cili është mësimi më i madh që do t'ua përcillje fëmijëve të tu?

Mehdi Skenderi: Bota ka ndryshuar. Në brezin tonë nuk kishim as telefona. Sot, foshnjat qajnë nëse nuk e kanë telefonin në dorë. Këshilla ime? Lëreni telefonin anash, shkoni në shkollë, arsimohuni, përfundoni studimet. Jo për mua, por për veten tuaj.

Avdyl Andrić: Mendon se telefonat janë të dëmshëm për fëmijët?

Mehdi Skenderi: Po, shumë të dëmshëm. Lëshojnë rrezatim dhe i shpërqendrojnë fëmijët. Por nëse nuk ua jep telefonin, qajnë.

Avdyl Andrić: Çfarë përdornit në vend të telefonave atëherë?

Mehdi Skenderi: “Telefoni” ynë ishte një pe dhe dy kanaçe (qesh). Flisnim nga një shtëpi në tjetrën dhe dëgjohej gjithçka, tamam si telefon i vërtetë!

Avdyl Andrić: Çfarë lojërash luanit si fëmijë?

Mehdi Skenderi: Luanim bixhoz me monedha, lojë me rruaza, dhe një lojë që quhej Pliska³. Luanim edhe futboll. Gjatë Krishtlindjeve, të gjithë fëmijët, shqiptarë, serbë, romë, mbledheshim në shtëpinë e kulturës për të luajtur me arra. Ishte një njeri që quhej Bajram, ai zakonisht i fitonte të gjitha: arrat dhe paratë.

Avdyl Andrić: Të pëlqenin lojërat e fatit, si tombola⁴. A ke fituar ndonjëherë shumë?

Mehdi Skenderi: Të them të drejtën, sa herë që kisha ndërrim pasdite, gruaja ime më jepte 200 marka gjermane për të shkuar në bixhoz, por pas punës. Ishin tre vende në Prishtinë ku luhej. Kam humbur më shumë sesa kam fituar, aq sa do të mund të ndërtoja dy shtëpi të mëdha. Por bixhozin e kisha më qejf se pijet. Të paktën nuk kthehesha në shtëpi i dehur dhe nuk zihesha me familjen. Të tjerët pinin, deheshin dhe bënin probleme. Unë vetëm luaja bixhoz, ndonjëherë fitoja, më shpesh humbisja, por pronari gjithmonë fitonte më së shumti.

Ai është Uka, i ndjeri {tregon nga televizioni}.

Avdyl Andrić: A janë të gjithë ata të moshuarit në video?

Mehdi Skenderi: Po. Ky për shembull është Mexheti.

Avdyl Andrić: Pse në çadër ka vetëm burra?

Mehdi Skenderi: Ka edhe gra, por janë në anën tjetër.

Avdyl Andrić: Sot, a festojnë ende bashkë burrat dhe gratë?

Mehdi Skenderi: Në komunitetin rom, po, festojmë bashkë. Por te komuniteti ashkali, burrat dhe gratë janë të ndarë. Tani që është kohë e re, festojmë së bashku, është shoqëri demokratike {kthehet sërish nga videoja}.

Avdyl Andrić: Medo, si e organizuat dasmën? Kush e bëri hapin e parë?

³ Pliska ishte një lojë tradicionale e fëmijëve që luhej dikur në rrugë në disa pjesë të Kosovës dhe të ish-Jugosllavisë. Zakonisht përfshinte hedhjen e objekteve të vogla, si monedha ose gurë, drejt një shenje të caktuar në tokë; fitues ishte ai që e afronte më shumë objektin e tij. Rregullat ndryshonin nga një vend në tjetrin, por loja i ngjante lojërave të thjeshta me hedhje ose atyre me rruaza, të përhapura në rajon.

⁴ Një lojë tavoline e tipit llotarie, me origjinë nga Italia Jugore, e barasvlershme me bingon ndërkombëtare.

Mehdi Skenderi: Nusja ishte nga Crkvena Vodica. Vëllai im, që e kishte qejf pijën, shkoi i pari atje dhe ia kërkoi babait nusen për djalë të tij. Pasi u morën vesh, shkuam të gjithë për fejesë zyrtare. Sa i përket shpenzimeve, vetëm për dasmën kam shpenzuar mbi 14.000 euro. Ka qenë edhe babahaku [pajë/dhuratë], por nuk e mbaj mend saktë shumën.

Avdyl Andrić: Kjo nuk ka qenë dasma jote e vetme, apo jo?

Mehdi Skenderi: Jo, më vonë kam organizuar edhe një dasmë tjetër.

Avdyl Andrić: Cilat ishin dallimet?

Mehdi Skenderi: E para, në vitin 1995, ka qenë shumë më e madhe. Axhallarët e mi, shokët, të gjithë ishin aty. Tani shumica nuk janë më, ose kanë vdekur, ose janë larguar nga Kosova. Vetëm Plemetina ka mbetur me njerëz. Preoci, Prilluzha, Obiliqi, Lipjani, Prishtina... nuk ka mbetur askush. Të gjithë kanë ikur për siguri, jo se kanë bërë diçka keq, por për t'i mbrojtur familjet e tyre.

Avdyl Andrić: Çfarë të ka bërë më të lumtur në dasmën e Saidit?

Mehdi Skenderi: Saidi nuk donte dasmë. Më tha: "Nuk është më koha, do ta marr vetëm nusen." Por unë këmbëngula, ai është rritur pa nënë dhe pastaj e humbi edhe babanë. Nuk munda ta lë të ikte pa dasmë. Megjithatë, nuk ishte si ajo e '95-ës. Nëna e një fqinji kishte vdekur, prandaj i anulova dy orkestra. Djemtë e saj më thanë ta vazhdoja, se i kishin përfunduar ritet e zisë. Ashtu edhe bëra... por u ndjeva keq. Disa ishin në zi, të tjerët në festë. Ndoshta kam gabuar.

Avdyl Andrić: Por e ke bërë me qëllim të mirë.

Mehdi Skenderi: Po, por prapë ndihem keq. Shpresoj që ai të ketë edhe më shumë mundësi se unë, që t'u ndihmojë të tjerëve më shumë se sa kam ndihmuar unë. Para luftës, njerëzit, shqiptarë dhe serbë, vinin tek unë për ndihmë. Dhe i kam ndihmuar të gjithë. Një shqiptari i kam dhënë 300 marka për të blerë perime dimërore dhe m'i ka kthyer. Një serbi i kam dhënë 500 marka dhe edhe ai m'i ka kthyer. Prandaj shpresoj që Saidi të jetë njeri i mirë, që i ndihmon të tjerët, jo vetëm veten.

Avdyl Andrić: Pse është e rëndësishme t'i ndihmosh të tjerët?

Mehdi Skenderi: Sepse ndoshta një ditë ata do ta ndihmojnë atë. Edhe nëse jo, Zoti ta kthen të mirën që ke bërë. Zoti më ka ndihmuar mua, sepse unë i kam ndihmuar të tjerët. Prandaj po them: ju përshëndes të gjithëve, faleminderit.